

Energie věnovaná druhým není ztracená **Gratulace Jiřině Šiklové**

V čem to asi vězí, že takových lidí, jako je Jiřina Šiklová, není mnoho – přesněji řečeno, že jich není nikdy dost? Na setkání každého potěší, nic jí není fuk, a když se někde něco šustne, neohlíží se kolem po někom, kdo by s tím měl něco udělat, kdo by k tomu měl něco napsat nebo říct – a začne sama. Někdy možná i trošku přestřelí, ale má neobyčejný čich čili kompas a vždycky tuší dřív než jiní, odkud vítr fouká. A skoro nikdy se nesplete.

Určitě je v tom životní zkušenost, na jakou by si leckdo stěžoval a nařikal, jenže Jiřinka přišla na to, že to nikam nevede. Možná ji to ani nenapadlo. Zato její návyk s ničím se jen tak nesmířit, všímat si patálií druhých, věnovat jim svůj čas a energii a nic důležitého nenechat plavat – to je něco, co dokáže pohnout i s věcmi, o nichž každý rozumný člověk ví, že se s nimi hnout vůbec nedá.

Často mi vrtalo hlavou, kde se ta její energie bere, než mě napadlo, že to je možná docela prostá věc: životní energie nevzniká tak, že by si ji člověk mohl našetřit. Vzniká tím, že se používá a na první pohled „spotřebovává“, jenže je to právě naopak: čím víc ji člověk používá, čím víc myslí na jiné, tím mu jí přibývá. Život zkrátka není energetický stroj a neplatí pro něj zákony zachování.

Nakolik je to u Jiřinky „šťastná povaha“, čili talent a dar, a nakolik výsledek perného úsilí, čili ctnost, si netroufám posoudit. Když někdo moc mluví o šťastných povahách, budí vždycky podezření, že se na ně vymlouvá. Ale kdo Jiřinu Šiklovou zná a viděl ji párkrát „v akci“, nemá nikdy dojem, že by ji to stálo moc přemáhání.

Milá Jiřinko, díky za všechno!

Tvůj Jan Sokol